

Törökbálint messze van?

2025 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

CSENDES ÓRÁK – A hazai németiséget Európának ezen a tájékán ismerjük, kedveljük és tiszteljük.

ogy a történelmi emlékezet sokszor megcsal bennünket, felesleges bizonyítani. A véralgebra beteg logikája szerint például valamerre el kellene billennie a mérlegnek, amikor a népirtásokat lajstromozzuk, vagyis el kellene

fogadnunk a huszadik század egyik legártalmasabb relativizáló gondolatát. Eszerint valamelyik népcsoport, vallási csoportosulás megsemmisítésér?l nem lehet eleget beszélni, a másik genocídiumról azonban hallgassunk, mert „azok” csak azt kapták, amit megérdemeltek. Ilyen szemérmetlenek vagyunk sokszor ma is, amikor a magyarországi németek kálváriájára emlékezünk.

Sajnos nem vett ki bel?lünk a mérge, amelyet – nem mellesleg – 1945 után csepegtettek belénk a megszállók. Hogy tudniillik a németek robbantották ki a második világháborút, lerombolták az országot, alsóbbrend? fajként tekintettek ránk, ergo b?nös nemzet, semmi keresnivalójuk itt. Sorsuk a haláltábor, járm?nek ott a nyugatra tartó vonat, aki pedig maradhat, az fogja be a száját, különben leszámolunk vele is.

Nézegetek egy régi-régi képet, 1962-ben készült Göppingenben, nem messze Stuttgarttól. Két id?s ember tekint rám, az id?s n? és a férfi, mindketten népviseletben állodognak. Hajdani kitelepítettek, akiknek el kellett hagyniuk Törökbálintot, de láthatóan éppen úgy néznek ki, öltözködnek, és nyilván éreznek, gondolkodnak, mintha otthon élnének. Két k?szobor a múltból: a nyugati fogyasztói társadalom szabálytalan h?sei, nagy fehér bajusszal, köténnyel, szomorú, de nem vádló tekintettel. Házaspár, akik otthon, Magyarországon még németül beszéltek, majd elzavarták ?ket, elvették a javaikat, új hazájukban pedig – ahova mellesleg semmilyen érzelmi szál nem kötötte ?ket – leginkább lecigányozták ?ket. Nem értették, nem ismerték ?ket, hiszen a dunai svábok Baden-Württembergben nagyjából úgy festettek akkoriban, mintha a Holdról érkeztek volna. De az a két ember mégsem tudta és akarta levetni fizikai és szellemi valóságát: törökbálintiak maradtak mindvégig, nem tagadták meg családi örökségüket és önmagukat.

Nézem a Göppingenhez tartozó Süßen háború el?tti lakosság számát: 1939-ben még négyezren, 1950-ben már hatezren éltek itt. A szaporulatot a törökbálinti németek adják, akiket a háború után ide telepítettek (Süßen ma Törökbálint testvértelepülése, ami az egyetlen dicséretes és nemes tett ebben a borzalmas történetben). Csak Törökbálintról 2200 németet tüntettek el 1946-ban, vagyis bátran mondhatjuk, hogy felszámolták a közösség etnikai, nyelvi, kulturális, közösségi jelenlétét.

Törökbálint persze csak egyetlen történet a háború utáni vérzivataros évekb?l.

A magyarországi németiség elszámoltatása gyorsan lezajlott, hivatalosan azért, hogy menekült magyar népcsoportokat (például székelyeket) telepíthessenek az el?zött svábok otthonaiba, valójában azonban a gy?ztes szovjetek egész Közép- és Kelet-Európából kitararították vélt és valós ellenségeiket. Hogy a magyarországi németek jelent?s többsége ártatlan volt a felhozott vádakban – hiszen sem a Volksbundban, sem az SS-ben nem küzdött Hitlerért, mi több, sokan németnek sem vallották magukat –, már nem számított.

Az új magyar rezsim kétszáz ezer németet megfosztott az állampolgárságától, elvette vagyonukat, majd elzavarta ?ket az országból. Csak lakóingatlanból legalább negyvenezer jutott állami kézre, és akkor még nem beszéltünk az elrabolt földekr?l, gazdaságokról, jószágállományról, anyagi javakról.

A németek kifosztása – fájdalmas módon – gyakorlatilag közös akarattal zajlott, alig akadt valaki, aki felemelte szavát az embertelenségek ellen. Nagy Imre, a kommunista belügyminiszter irányította a kitelepítéseket, de segít?i akadtak az összes „demokratikus” pártban. Antall József édesapja ugyanúgy lelkesen népszerűsítette a németek elüldözését, mint a népi írók vagy a korabeli magyar szellemi élet színe-java. Borzalmas cikkeket, elaljasult érveket olvasok a korabeli sajtóban olyan emberekr?l, akiket máskülönben tisztelünk.

Ami történt, közös szégyene az akkori Magyarországnak, és persze soha senkit nem vontak felel?sségre azért, mert kifosztotta, elzavarta és koldussá tette honfitársait. Utólag persze lesznek olyanok, akik a háborús rémtettekkel magyarázzák majd a történeteket, csak hogy – mint említettük – a magyarországi németiség nagyobbik része nem vett részt a szörny?ségekben, sokszor nem is támogatta a háborút.

A kitelepítettek közül – ahogyan ilyenkor lenni szokott – sokaknak csak azért kellett b?nh?dniük, mert irigységb?l vagy anyagi számításból feljelentették ?ket. Esetleg német nevet viseltek, pusztán ezért kerültek fel valamelyik vonatra.

Bennem, akiben egy csepp német vér nincs, megrendülést és szégyent kelt mindaz, ami 1945 és 1948 között zajlott ebben az országban. A zsidók kiirtása mellett a magyarországi németiség elleni hadjárat az egyik legszégyenteljesebb eseménye és következménye a háborúnak. Bejártam az egész országot és a Kárpát-medencét: ott álltam ásóval agyonvert németek sírjánál a Bácskában, nézegettem régen felvett neveket, évszámokat baranyai házakon, amelyekben lassan nyolcvan éve nem élnek már ott hajdani lakóik és

leszármazottaik. Rágcsáltam stífordert, figyeltem táncolókat sváb bulikban, lakodalmakban, elnézegettem, ahogyan a fiatal nemzedékek lassan visszahódítanak maguknak a múltjuk egy részét (persze ha az olyan könnyű lenne). Beszélgettem mezőberényi magyarokkal, akiket a Csallóközben a csehszlovák–magyar lakosságcserével telepítettek Békés megyébe, ahol megkapták a frissen elzavart svábok házákat, javait. Egyszer egy sörkertben világbajnoki meccset néztünk, és a német himnusz alatt felállt egy srác, szívére tette a kezét, amikor pedig megkérdeztem tőle, miért, azt felelte, hogy Magyarország német és büszke erre.

Személyesen azt mondhatom,

talán sehol nem kaptam annyi baráti szót, biztatást és szeretetet, mint német származású barátaim között, legyen az illető villányi borász, budakeszi vendéglős, nagymarosi gázszereplő, szász televíziós Erdélyben, bárki, aki semmi mást nem tett és tesz, mint dolgozik, gyarapodik, ahogyan ősei is tették. Talán azért, mert alföldi református vagyok, a munka és a rend számomra is rendkívül fontos, így remekül azonosulok a németek lelki alkatával.

Látom és tapasztalom persze a hibáikat is, az olykor túlzott és merev törekvéseiket, valamint – legalábbis a magyar emberhez képest – puritán, racionális gondolkodásuk hátulütőit. Azonkívül esküszöm, a világ valamennyi tiroler knödelét odaadnám egy tányér birkapörköltért, de – mondom – a németeket Európának ezen a tájékán ismerjük, kedveljük és tiszteljük.

Ezért mindig hallgatni szoktam, vagy éppen ellenkezőleg, amikor a németek „bőneit” lajstromozzák nekem felhevült beszélgetőtársak. Nyilván nincsenek csak bűntelenek egy közösségben sem, de a gyilkosokkal soha nem éreztem rokonságot (legyenek azok németek vagy magyarok), azt pedig nem hiszem, hogy szörnyű emlékekkel örökök sakkban tarthatjuk a normális embereket.

Persze, nem vagyok német, mégis társaink sok nekünk nemcsak történelmünkben, de sorsunkban is. Magyar hazánkat ugyanis nem egymás ellen, hanem közös épülésünkre álmódta meg hajdanán, és ebből az igazságból egyszerre nem engedhetek.

Nemcsak személyes tapasztalataim, hanem két ismeretlen ember kínzó emléke miatt sem. Akik ott álldogáltak új hazájukban a saját viseletükben 1962-ben, és Törökbálintra gondoltak, a házra, a barátokra, a rokonokra, mindenre, amit elvettek tőlük...

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

